

Többször olvashatjuk az evangéliumokban, hogy a vallási vezetők, a farizeusok Jézus ellen fordulnak. Most is ez történik, miután Jézus a kafarnaumi zsinagógában az élet kenyérének nevezte magát. Még a tágabb körbe tartozó tanítványai közül is sokan otthagyják, a vallási vezetők meg halálra keresik. Jézus ettől függetlenül fölmegey a sátoros ünnepre, hiszen ez egy lehetőség számára, hogy szélesebb körben taníthasson. De „nem nyilvánosan, hanem „titokban” megy. Félt? Nem valószínű. Csak óvatos. Meglepetésszerűen akar megjelenni, nem akarja, hogy azonnal elfogják.

Nagy a tanácstalanság a hallgatósága körében. Úgy gondolják, hogy ismerik őt, és annak alapján ez a Jézus nem lehet a Messiás. Pedig amit tudnak róla, az csak a felszín, azok csak általánosságok. Igazán akkor ismernék Jézust, ha tudnák, hogy az Atya küldte őt, és megértenék, hogy egész tanítása az Atyáról, az ő világáról szól.

Nekem ki a Jézus? Az, aki született karácsonykor Betlehemben, meghalt nagypénteken Jeruzsálemben, közben meg járt itt-ott? Vagy nagyon-nagyon odafigyelek arra, amit mond, hiszen tudom, hogy az Atya küldte hozzám (HOZZÁM!). Az én hitemnek mi az alapja? Mennyire mély az Isten-ismeretem? Akarom-e még jobban elmélyíteni?

Félek-e? Mennyire vagyok óvatos, tudatos, megfontolt? Ugyanakkor kiállok-e az általam megismert igazság mellett? Rólam lehet-e tudni a tágabb környezetemben is, hogy ki vagyok, merre megyek?

Bakonyi Mária, Pécel